

* * *

Спуснаха се къмъ крушака
Двамата юнаци,
Де ги видѣ една сврака
Въ гжститѣ клонаци! —

Па изкрѣка — и далече
Литна къмъ балкана.
Чичо Мичо чу и рече:
— Рибата се хвана!

И, доволенъ, къмъ небето
Погледъ благъ отправи,
Ала въ мигъ му спрѣ сърдцето,
Мрежата остави . . .

По лице му прегорѣло,
Облакъ черенъ мина,
И наведе старо чело
Предъ тази картина:

Като луди къмъ гората
Мулета търчеха,
Рой мухи въ маранята
Надъ тѣхъ се въртѣха.

По широката поляна
Стърчаха опашки,
Две момчета къмъ балкана
Припкаха юнашки.

— Пакъ ония два хлапака —
Пусти опустяха!
Конски мухи два калпака
Въ стадото пуснаха! —

Ядъ обхвана Чича Мича,
Рибата забрави.
Но где по-напредъ да тича
И какво да прави?

Ала скоро се опомни,
Мрежа запокити,
Мокъръ стадото подгони
Съ викове сърдити:

— Ехъ, туй зло ми вечъ додѣя!
Не е пакостъ първа.
Ето сега, попъ Матея,
Тлъстичка пѣстърва!

Драго Поповъ

НА ПЪТЪ ЗА АМЕРИКА

Още рано сутринта се почувствува раздвижване на пжтниците Къмъ 12 часа надъ Шербургъ*) се разнесе, сякашъ, ревъ на разярени лъзове. Ревѣше задаващиятъ се параходъ „Левиантанъ“.

Той спрѣ на около два километра навътре въ океана, защото пристанището е тѣсно за това водно чудовище... Ние сме вече на пристанището. Нашитѣ скромни куфарчета сж въ ржцетѣ ни и сѣкашъ се срамуватъ предъ грамаднитѣ куфари на американскитѣ туристи.

Часътъ е 3 следъ обѣдъ. Всичко е готово. Три малки парахода, колкото най-голѣмия бългaрски, прибиратъ пжтниците за „Левиантанъ“. Въ този моментъ се чувства силно. Напускашъ земята и се хвъргашъ въ обятията

*) Шербургъ — градъ въ Франция.